

58458-01-23
09/07/2024

תפ"ח
בית המשפט המחוזי באר שבע

- בפני :
1. סגנית הנשיאה יעל רז-לוי (אב"ד)
 2. השופט אהרון משניות
 3. השופטת רחל תורן

- נגד -

הנאשם:
חיים שמעון מפרדי (עציר)
עו"ד אורי דייגי

המאשימה:
מדינת ישראל
עו"ד אלכס דרנבוים

הכרעת דין

עותק מותר לפרסום ממנו הושמטו פרטים מזהים ופרטים העלולים לפגוע בצנעת הפרט

המקומות בהם הושמטו הפרטים מסומנים [...]

בפתח הדברים, ובהתאם לאמור בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב – 1982 אנו מודיעים כי החלטנו לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

השופט א' משניות

• כתב האישום והמענה

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: החוק), ועבירה נוספת של הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 245(ב) לחוק. נטען בכתב האישום כי הנאשם התגורר בשכונת לבן הזוג של [...] (להלן: המתלוננת) בעיר בדרום, וכי יש ביניהם היכרות מוקדמת, ועל רקע זה יש גם היכרות שטחית בין הנאשם ובין המתלוננת.

ביום 6.10.22 בשעות אחר הצהרים, יצאה המתלוננת מביתו של בן זוגה כשהיא נסערת, והחלה לחפש מונית בטלפון הנייד שברשותה. הנאשם שחנה בחניה סמוכה הבחין במתלוננת, והציע להסיע אותה לביתה, מרחק נסיעה של כמה דקות, והמתלוננת הסכימה ועלתה עם הנאשם לרכב. במהלך הנסיעה המתלוננת המשיכה להיות נסערת ובוכייה, הנאשם הציע לה לעצור ולשתות משהו כדי להירגע, והמתלוננת הסכימה. הנאשם המשיך לנסוע עם המתלוננת דקות אחדות, עד שהגיעו לבית קרקע בכתובת שאינה ידועה למאשימה, שניהם ירדו מהרכב ונכנסו לבית, והמתלוננת התיישבה על ספה בסלון.

הנאשם הלך לחדר אחר בבית, הניח קונדום על איבר מינו, וחזר לסלון כשכפתור מכנסיו פתוח. הוא ניגש למתלוננת ושישבה על הספה, נשען על המתלוננת, הפשיל את מכנסיו ה"טייץ" שלבשה וניסה להשכיבה על הספה כשהוא לוחץ על כתפיה. המתלוננת נאבקה בנאשם ואמרה לו שאינה רוצה במעשיו, אך הנאשם לא שעה לדבריה, אחז בה בכוח ואף משך בשיערה לאחור, כדי למנוע ממנה להתרומם ולחמוק ממנו. הנאשם הצליח להפשיט את המתלוננת בפלג גופה

התחתון עד לברכיים, למרות שנאבקה בו והתחננה שיעזוב אותה לנפשה, הפשיל את מכנסיו, חשף את איבר מינו עם הקונדום, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוק מיני.

לאחר מכן, הנאשם קם מעל המתלוננת, ושניהם הרימו את מכנסיהם וסידרו את לבושם, יצאו מהבית ונכנסו לרכב. הנאשם הסיע את המתלוננת לביתה, ובטרם ירדה מהרכב אמר לה כי אם בן הזוג שלה יידע מזה, זה יעלה לה ביוקר, והכול בכדי למנוע מהמתלוננת לדווח על מעשיו.

הנאשם נעצר ביום 16.1.23, וכתב האישום נגדו הוגש ביום 24.1.23. ביום 3.4.23 הגיש ב"כ הנאשם מענה בכתב לכתב האישום, ובו ציין כי הנאשם כופר בכתב האישום וטוען כי לא היו דברים מעולם וכי מדובר בעלילה. צוין במענה כי בין הנאשם ובין המתלוננת אין כל היכרות מוקדמת, הוא מעולם לא שוחח איתה ולא נפגש איתה, רק פעמים אחדות ראה אותה הולכת עם בן זוגה [...] שאותו הנאשם מכיר, ואף גר בסמוך אליו.

הנאשם טוען כי אינו יודע מדוע מעלילים עליו עלילת שווא, אך מעריך כי הדבר נובע מרצון לנקום בנאשם, [...] לפגוע בנאשם באמצעות הגשת תלונה שהיא עלילת שווא.

באשר לנטען בכתב האישום, טען הנאשם כי ביום בו נטען שהתרחש האונס, בתאריך 6.10.22, שהה בב"ח שיבא עם בנה של בת זוגו שסובל בנכות קשה, החל מהשעה 02:00 ועד 10:30 בערך, הם שבו לביתה של בת זוגו שסמוך לביתו של הנאשם בסביבות שעה 12:00, ולאחר כמה סידורים הנאשם ובת זוגו הלכו לישון עד שעה 18:00 בערך. לאחר מכן הלך הנאשם לבית אמו הסמוך, ונסע לבצע קניות לשבת בחנות דגים ובסופר [...] שסמוך לה, כפי שהוא נוהג לעשות בימי חמישי. לאחר הקניות שב לבית אמו, ובסביבות שעה 20:30 שב לביתה של בת זוגו, ולאחר מכן, בסביבות שעה 23:00 הוא נסע עם בת זוגו למועדון [...]. לכן, טוען הנאשם כי כלל לא היה יכול לבצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וכי לא היו דברים מעולם.

בעקבות הכפירה המוחלטת של הנאשם, התנהל משפט הוכחות, שבמהלכו נשמעו עדים והוגשו מוצגים שונים מצד זה ומצד זה. להלן אסקור תחילה את העדויות שנשמעו בפנינו, ואת המוצגים שהוגשו במהלכן, כאשר תחילה אדון בפרשת התביעה ולאחר מכן אדון בפרשת ההגנה; בהמשך אפרט בקצרה את טענות הצדדים, ולבסוף אדון ואכריע במחלוקת שבין הצדדים.

• פרשת התביעה

...

• פרשת ההגנה

...

• גזרת המחלוקת ותמצית טיעוני הצדדים

גזרת המחלוקת בין הצדדים רחבה מאוד ומתפרשת למעשה על פני כל החזית, מפני שהנאשם כופר מכל וכל בכל מה שמיוחס לו בכתב האישום, וטוען כי לא היו דברים מעולם, וכי תלונתה של המתלוננת נגדו אינה אלא עלילה שהיא רקמה ביחד עם בן זוגה [...] כדי לנקום בנאשם [...]. לעומת זאת, המתלוננת העידה בפנינו על מעשה אינוס שביצע בה הנאשם לאחר שעלתה לרכבו, כשהוא לוקח אותה לדירה, מעין יחידת דיור, ושם לדבריה מבצע בה את זממו.

מדובר למעשה במחלוקת חזיתית של גרסה מול גרסה, כאשר המאשימה טוענת כי עלה בידה להרים את נטל ההוכחה הנדרש בפלילים, ולהוכיח את אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, ואילו ב"כ הנאשם טוען כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח כלל את אשמתו של הנאשם, ולכן יש לזכות את הנאשם זיכוי מלא, ולא רק זיכוי מחמת הספק, ולחלופין יש לזכות את הנאשם, לפחות מחמת הספק.

הראיה העיקרית, ולמעשה היחידה, שעליה מבקשת המאשימה לבסס את אשמתו של הנאשם היא עדותה של המתלוננת. אין ראיות פורנזיות כלשהן שתומכות בעדותה, ואין גם גורם כלשהו שהמתלוננת סיפרה לו על האירוע סמוך לאחר התרחשותו. המתלוננת נמנעה מלספר על כך לרופא המשפחה שאליו פנתה לעיתים מזומנות בגלל בעיות רפואיות שונות, ונמנעה מלספר על כך גם לבן זוגה. עם זאת, לטענת ב"כ המאשימה יש חיזוקים לגרסתה של המתלוננת, בעיקר "הדברים שבן הזוג שלה מתאר לגבי המצב הנפשי שלה... דבר נוסף שיש פרטים שהיא מתארת שהם מסתדרים כמו הרכב של אח של הנאשם... דבר נוסף זה ההיתכנות האפשרית" (עמ' 435, ש' 8 - 15), ולשיטתה די בחיזוקים הללו כדי למלא אחר חובת ההנמקה הנדרשת כדי לבסס הרשעה בעבירות מין על פי עדות יחידה, כנדרש על פי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות.

באשר לנאשם, הוא עקבי מאוד בהכחשה הגורפת שמסר שוב ושוב גם בחקירותיו במשטרה וגם בעדותו בפנינו, והגרסה שמסר בדבר סדר היום שלו ביום 6.10.22, נתמכת במכתב השחרור מבי"ח שיבא, כאשר לדבריו הוא היה ביחד עם בת זוגו ועם בנה בלילה, וכן גם סיפרה בת הזוג, ולטענת ההגנה גרסת הנאשם אף נתמכת באיכונים טלפוניים, כפי שעולה משתי חוות הדעת שהוגשו ע"י העד המומחה – מר קולין. לטענת ב"כ הנאשם "העדויות של המתלוננת הייתה לטעמנו מלאת חורים וסתירות פריכות ותהיות שהתגברו מאוד במהלך החקירה הנגדית שלה... ועל זה נוסף כנגד את עדות הנאשם שלטעמי הייתה אמינה מאוד והייתה מלווה במצב נפשי סוער שלא ניתן לזייף אותו..." (עמ' 435, ש' 24 – 32), ומכאן עתירתו כי בית המשפט יזכה את הנאשם זיכוי מלא, ולחילופין יזכה אותו מחמת הספק, שכן לטענתו המאשימה לא הרימה את נטל הראייה הנדרש במשפט הפלילי.

• דיון והכרעה

1. בחינת גרסתה של המתלוננת

כאמור לעיל, הגרסה שמסרה המתלוננת בחקירותיה במשטרה ובעדותה לפנינו, היא הראייה העיקרית שעליה מבקשת המאשימה לבסס את הוכחת אשמתו של הנאשם. כידוע, נקבע בפקודת הראיות כי ניתן להרשיע בעבירות מין על פי עדות יחידה של נפגע העבירה אף בלא חיזוק ראייתי כלשהו, בכפוף לחובת הנמקה, כפי שנקבע בסעיף 54א(ב) לפקודה לאמור: "הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".

על כך נפסק בעניין בנטו כי "המשקל של הסיוע הנדרש, ישתנה ממקרה למקרה, בהתאם למהימנותה ואמינותה של העדות העיקרית הטעונה סיוע וביחס הפוך למשקל העדות הטעונה סיוע, כך שכלל משקלה של העדות הטעונה סיוע גבוה יותר, כך משקלו של הסיוע הנדרש יהא נמוך יותר..." (ע"פ 2686/15 בנטו נ' מדינת ישראל (5.3.2017) פס' 5 לחוות דעתו של השופט עמית ובהפניות שם, להלן: עניין בנטו). לכן, יש לדון תחילה במהימנותה ובאמינותה של עדות המתלוננת, ורק לאחר קביעת משקלה הסגולי של עדותה של המתלוננת, ניתן יהיה לבחון את החיזוקים הראייתיים לעדותה של המתלוננת, ביחס הפוך למשקל שייקבע לעדותה של המתלוננת.

המתלוננת העידה בהתרגשות ואף בכעס על שעולל לה הנאשם ועל הנזקים הנפשיים שנגרמו לה לדבריה בעקבות כך. היא תיארה במילים נרגשות את פרטי האירוע, וניתן היה להתרשם מסערת הרגשות שאחזה בה במהלך העדות. גם בן זוגה העיד וטען כי באותה תקופה מצבה הנפשי היה קשה, ולראיה, היא אכן פנתה לטיפול רפואי בשל טענות על מצבה הנפשי – בתקופה שלאחר מקרה האונס עליו העידה, ועוד קודם להגשת התלונה במשטרה נגד הנאשם, לאחר שלא הצליחה לישון בלילות וחשה כי מצבה הנפשי התדרדר. עם זאת, הגם שעדותה של המתלוננת עוררה אמון על פניה, בחינת עדותה, גם בחינה פנימית וגם אל מול מכלול הראיות, מעוררת קשיים משמעותיים ומהותיים, יש בה סתירות פנימיות, וגם יש קושי ליישבה עם ראיות אחרות.

ליבת הסיפור של המתלוננת על אירוע האונס עצמו, שהיא חזרה עליה שוב ושוב, היא שהיא הגיעה בשעות הצהריים לביתו של בן זוגה בניסיון לפייס אותו, לאחר מריבה שהייתה ביניהם קודם לכן, עזבה את ביתו בסערת רגשות כשהיא בוכייה בין השעות 17:00 – 19:00, ופגשה בחוץ את הנאשם. כשראה אותה נסערת, הציע לה טרמפ לביתה והיא הסכימה, ונסעה איתו ברכב מסוג מאזדה אפורה, ולאחר כמה דקות נסיעה, הוא הציע לה לבוא איתו ולשתות משהו כדי להירגע מהסערה שהייתה נתונה בה. הוא הביא אותה לבית קטן שהאור בו כבר היה דלוק, שהיה בו שער ברזל ואח"כ דלת, הוא פתח את הדלת במפתח שהוציא מכיסו ושניהם נכנסו לבית, ושם הוא אנס אותה, כשהוא משתמש בקונדום, כאשר לפי תיאורה של המתלוננת "הכל היה באגרסיביות דקות ארוכות" (עמ' 19, ש' 8), ולאחר מכן הסיע אותה לביתה.

המתלוננת הוסיפה כי לאחר אירוע האונס, חלה התדרדרות במצבה הנפשי [...] עד שבסופו של דבר לאחר יותר משלושה חודשים של הסתרה, היא לא יכלה לשאת עוד את הסבל שנגרם לה, ובאישון לילה היא הגיעה עם בן זוגה לתחנת המשטרה הקרובה, והגישה תלונה שבעקבותיה נעצר הנאשם.

בבואי לבחון את גרסתה של המתלוננת, מטבע הדברים, כפי שקורה לא אחת בעבירות מין, קיים קושי מובנה באפשרות לקבוע מה באמת התרחש בחדרי חדרים בינו ובינה, שהרי אין בנמצא עדי ראיה שנכחו בשעת מעשה, וגם אין תיעוד אחר כלשהו לאירוע האונס עצמו. כל שיש בפנינו הן שתי הגרסאות: מצד אחד גרסתה של המתלוננת שמתארת בפרטי פרטים כיצד אנס אותה הנאשם, ומצד שני גרסתו של הנאשם שמכחיש את דברי המתלוננת מכל וכל וטוען כי לא היו דברים מעולם.

בהיעדר ראיות ישירות שיכולות לאפשר הכרעה בין הגרסאות הקוטביות מכאן ומכאן, ניתן להסתייע בבחינת הנתונים שמרכיבים את המעטפת החיצונית של האירוע, ולבדוק האם נתונים אלה עולים בקנה אחד עם הגרסה שמסרה המתלוננת. מדובר לטעמי בשלושה נתונים עובדתיים, שמהווים למעשה את המסגרת החיצונית שאפשרה את קיום האירוע של האונס, לפי גרסתה של המתלוננת: הנתון האחד הוא הזמן שבו פגשה

המתלוננת בנאשם, שהציע לה טרמפ לביתה, לאחר שירדה נסערת מביתו של בן זוגה; הנתון השני הוא הבית שאליו הביא אותה הנאשם ובו ביצע בה את זממו; והנתון השלישי הוא הרכב שבו נסעה המתלוננת כטרמפיסטית עם הנאשם, כאשר כניסתה לרכב לאחר שהשיבה בחיוב להצעתו, היא למעשה נקודת ההתחלה לאירוע האונס; נראה לי כי עיון מדוקדק בראיות מגלה קשיים ראייתיים משמעותיים ביחס לכל אחד מהמרכיבים הללו, קשיים המתבטאים בכך שיש קושי בהשוואת נתונים אלו, אל מול גרסת המתלוננת, כמפורט להלן.

הזמן

בתלונתה המתלוננת מצביעה על תאריך מדויק שבו התרחש האונס, ביום 6.10.22, וכן על טווח הזמן באותו יום שבו התבצע, כאשר נקודת ההתחלה היא השעה שבה היא יצאה בוכייה מהבית של בן זוגה. המתלוננת מצינת כי אינה זוכרת במדויק את השעה, אך להערכתה כל האירוע התרחש בין השעות 17:00 ל-19:00, ונקודת הסיום היא בשעה 19:08 שבה היא קיימה שיחת טלפון עם הגרוש שלה, שנערכה לדבריה סמוך לאחר שהנאשם הסיע אותה לביתה לאחר אירוע האונס. המתלוננת ציינה כי כשיצאה מביתו של בן זוגה "זה היה כבר בשעת הצהריים – ערב" (עמ' 18, ש' 15), כשכבר התחיל להחשיך וכבר "נדלקו הנורות רחוב" כלשונה (עמ' 89, ש' 4). במהלך אותו יום שבו המתלוננת העידה כי הנאשם אנס אותה, יש כמה נקודות זמן, שבהן ניתן למצוא ראיות שיכולות ללמד לכאורה על מקום הימצאם של הנאשם ושל המתלוננת, בהסתמך על מחקרי תקשורת ועל איכונים של הטלפונים הסלולריים שלהם, שמצורפים לחוות הדעת נ/5 של העד המומחה המהנדס יוסף קולין, ביחד עם פלטי התקשורת שהוגשו באמצעות החוקרת חן וסומנו ת/3ז(1) (של הנאשם) וכן ת/3ז(2) (של המתלוננת). להלן אפרט את נקודות הזמן הרלוונטיות לענייננו, תחילה של הנאשם ולאחר מכן של המתלוננת.

טרם שאפרט את הנתונים אציין כי ראיתי לתת משקל מלא לשתי חוות הדעת שהגיש המומחה, לא רק מפני שהן מפורטות ומנומקות היטב, אלא גם בגלל ניסיונו העשיר של המומחה, שנחקר בחקירה נגדית מקיפה ויסודית, והשיב על כל השאלות שנשאל, וגם לא נרתע מלומר על אחת השאלות כי אין לו את הנתונים כדי להשיב, והוא צריך לבצע בדיקות נוספות, ראו עמ' 350, שורות 8 – 14. לא הוגשה חוות דעת נגדית מצד המאשימה, ולכן אני סבור כי יש לתת משקל מלא לאמור בשתי חוות הדעת של המהנדס קולין.

נקודות זמן של הנאשם: בזמן שבין שעה 17:02 ועד שעה 20:48 – כל השיחות שביצע הנאשם משויכות לאתר שנשלט על ידי אנטנת [...], ששולטת על אזור מגוריו של הנאשם, ומכאן נובעת המסקנה שכל השיחות בוצעו מביתו של הנאשם או בסמוך לביתו; בתוך פרק הזמן הזה יש שני חלונות שבהם נעשתה פעילות אינטרנטית צפופה: בין השעות 17:16 עד 17:51, ובין השעות 17:59 ועד 18:44, וקיימת אפשרות תיאורטית שבחלונות הזמן האלה הנאשם יצא מביתו, שכן בפעילות מסוג זה הגלישה אינה נרשמת באתרים הסלולריים; בשעה 21:55 רשומה השיחה האחרונה בטלפון של הנאשם שנקלטה באנטנת [...], ומדובר בשיחה נכנסת מטלפון אחר, שנמשכה 29 שניות. השיחה שלאחר מכן שנקלטה באנטנת [...] היא מיום המחרת – 7.10.22 בשעה 10:32.

נקודות זמן של המתלוננת: באותו יום, בזמן שבין שעה 11:01 ועד שעה 12:48 היא מאוכנת באתר [...], שמתאים לשהייה בביתו של בן זוגה שנשלט ע"י האתר האמור; בזמן שבין שעה 14:52 ועד שעה 23:23 היא מאוכנת באתר [...], שעל פי חוות הדעת אינו שולט על כתובת מגוריה של המתלוננת [...]; בתוך פרק הזמן הזה קיים חלון של גלישה אינטרנטית של יותר משלוש שעות, בין השעות 16:14 ועד 19:17, וקיימת אפשרות תיאורטית שבחלון זה המתלוננת יכלה להגיע שוב לביתו של בן זוגה [...], שנשלט כאמור ע"י אתר [...].

בתוך אותו חלון אינטרנטי קיימות שתי נקודות זמן נוספות, לפי עדותה של המתלוננת: הנקודה האחת היא שיחת טלפון עם אחותה, שהחלה בשעה 17:04, ונמשכה 24:32 דקות, עד שהסתיימה בשעה 17:29, ולפי עדותה של המתלוננת היא התקיימה לאחר שעזבה את ביתו של בן זוגה, ולפני אירוע האונס (עמ' 88, ש' 1 – 7), וכנראה הייתה שיחה אינטרנטית בווטסאפ, כי היא אינה רשומה באתר סלולרי. לאחר שיחה זאת, יש עוד שתי שיחות שנמשכו מעל עשר דקות, וגם הן אינן רשומות באתר סלולרי וכנראה היו שיחות אינטרנטיות: שיחה נכנסת עם האם של המתלוננת בשעה 17:30, שנמשכה 10:42 דקות והסתיימה בשעה 17:41, ושיחה נוספת יוצאת בשעה 18:19 שנמשכה 14:41 דקות והסתיימה בשעה 18:33. נקודת הזמן האחרונה שרלוונטית לאירוע היא שיחה שקיימה עם הגרוש שלה בשעה 19:07 כאשר לפי גרסת המתלוננת היא כבר הייתה בבית, לאחר שהנאשם החזיר אותה לשם, וגם השיחה בשעה זו אינה רשומה באתר סלולרי, ולכן כנראה גם היא הייתה שיחה אינטרנטית.

יש להעיר בעניין זמני השיחות של המתלוננת בשעות הצהריים של אותו יום, כי המתלוננת הוטעתה בהודעות שמסרה במשטרה, מפני שב"כ הנאשם מצטט מתוך השאלות שנשאלה בחקירה השלישית שלה במשטרה נ/9, שבוצעה לאחר שהיו בידי המשטרה פלטי שיחות הטלפון של המתלוננת באותו יום, והיא נשאלת על שיחה למספר מסוים שהחלה בשעה 17:29 ונמשכה 24 דקות, והמתלוננת משיבה על כך כי מדובר בשיחה לאחותה, כאשר אימה הצטרפה לשיחה באמצע, בשעה 17:41, ומאותו זמן זו הייתה שיחת ועידה ביניהן. אולם לאמתו

של דבר הזמן שנטען שבו התחילה כל אחת משתי השיחות הללו הוא לא זמן ההתחלה, אלא זמן הסיום של השיחות, כאשר כאמור לעיל השיחה עם האחיות החלה בשעה 17:04 והסתיימה בשעה 17:29, והשיחה עם האם החלה בשעה 17:30, מיד לאחר שהסתיימה השיחה עם האחיות, והסתיימה בשעה 17:41.

הצלבת הנתונים של האיכונים הסלולריים של הנאשם, ביחד עם האיכונים הסלולריים של המתלוננת, מובילה למסקנה כי גם מצד האיכונים של המתלוננת וגם מצד האיכונים של הנאשם, גרסתה של המתלוננת כי ירדה מהבית של בן זוגה בין השעות 17:00 עד 19:00 ובאותו פרק זמן, לאחר שירדה מביתו נסעה בטרמפ ברכב המאזדה שבו נהג הנאשם, מעוררת קשיים. מבחינת המתלוננת, הדבר בעייתי מפני שלפי האיכונים הסלולריים שלה, היא יצאה מאזור ביתו של בן זוגה בשעה 12:48. קיימת אמנם אפשרות תיאורטית שהיא שבה לביתו של בן זוגה בחלון האינטרנטי שהחל בשעה 16:14, אולם היא אינה טוענת זאת, ואפשרות כזאת גם אינה מתיישבת עם גרסתה כי שהתה בביתו של בן זוגה 3 – 4 שעות (עמ' 98, ש' 1). נזכיר כי לפי גרסתה של המתלוננת, היא שוחחה עם אחותה החל משעה 17:04, והשיחה החלה לאחר שירדה מהבית של בן זוגה, ולכן הייתה יכולה לשהות בביתו של בן הזוג לכל היותר כ-50 דקות, בהנחה שהגיעה לביתו מיד עם פתיחת החלון האינטרנטי.

מבחינת הנאשם, לפי האיכונים הסלולריים של הטלפון שלו, השיחות שהוא ביצע בין השעות 17:02 ועד 20:48 נשלטות ע"י אתר [...] ששולט כאמור על מקום מגוריו של הנאשם, ולכן הדבר מתיישב עם גרסת הנאשם כי בשעות 17:00 – 19:00 לא עזב את אזור מגוריו. קיימת אמנם אפשרות תיאורטית שהנאשם עזב את אזור מגוריו בחלונות האינטרנטיים, בשעה 17:04 או בשעה 17:59, שכל אחד מהם נמשך כ-45 דקות, אולם על פי ניסיון החיים והשכל הישר, הסבירות שהנאשם הספיק בפרק זמן זה לצאת מהבית, לאסוף את המתלוננת ולנסוע כמה דקות, ולאחר מכן להיכנס לבית כלשהו ולבצע את המעשים שמיוחסים לו בכתב האישום, ולאחר מכן להחזיר את המתלוננת לביתה ולשוב לביתו [...], נראית קלושה.

יתירה מכך, האפשרות הזאת אינה מתיישבת גם עם הפעילות הסלולרית של המתלוננת באותו זמן, מפני שמשעה 17:04 ועד שעה 17:41, המתלוננת שוחחה בטלפון, תחילה עם אחותה ולאחר מכן עם אימה, ולכן אין אפשרות שהאונס יכול היה להתבצע בחלון האינטרנטי הראשון, שמסתיים בשעה 17:51, שבה הנאשם נקלט שוב באתר [...]. קושי דומה קיים גם ביחס לחלון האינטרנטי השני בפלט התקשורת של הנאשם, בין השעות 17:59 ועד 18:44. זאת מפני שמפלט התקשורת של המתלוננת עולה שהחל משעה 18:19 היא שוחחה בטלפון במשך 14:41 דקות, עד שעה 18:33, ושיחה זו חותכת למעשה את החלון האינטרנטי לשלושה חלקים, כשבחלק האמצעי המתלוננת משוחחת בטלפון, ולכן לא סביר שנאנסה באותו זמן. החלק הראשון בחלון, לפני שיחת הטלפון, נמשך 20 דקות, משעה 17:59 ועד שעה 18:19 שבה החלה המתלוננת לשוחח בטלפון, והחלק האחרון שלאחר שיחת הטלפון נמשך 11 דקות, משעה 18:33 שבו הסתיימה שיחת הטלפון של המתלוננת, ועד שעה 18:44, שבו הנאשם נקלט שוב באתר [...], ושני מקטעי הזמן של החלקים הללו קטנים, באופן שהסבירות שניתן יהיה לבצע בהם את כל מה שנטען שהנאשם ביצע לפי גרסת המתלוננת קלושה מאוד.

עם זאת, יש לציין כי קביעת ממצאים עובדתיים על פי איכונים סלולריים איננה מוחלטת, מפני שטווח השליטה של אתר סלולרי תלוי בכמה משתנים, כפי שציין המהנדס קולין בעמוד השני של חוות דעתו: "צפיפות אתרי הרדיו תלויה בטופוגרפיה של האזור, אופי האזור אותו רוצים לכסות... וכמו כן עומס תעבורה צפוי של השיחות". בהמשך העמוד הוא התייחס למושג "אתר שולט" וציין כי הוא "האתר שמתוך כל האתרים בסביבה נותן לנו את רמת השירות הטובה ביותר", והוסיף כי לפני כל התחלת שיחה "מכשיר הטלפון הנייד מקיים דו-שיח פסיבי מבחינת המשתמש עם המערכת שמחליטה על האתר השולט' בכל רגע נתון...". משמע מדבריו כי מרחב השליטה של האתר הסלולרי עשוי להשתנות מעת לעת, בהתאם לשינויים אפשריים במשתנים שמשפיעים על טווח השליטה של האתר.

עניין נוסף שהעלתה ההגנה נוגע לעדויות שהובאו כדי להוכיח ולבסס מה הנאשם עשה בדיוק באותו יום, וכי למעשה לא יצא מהבית עד השעה 19:30 לערך, שבה יצא לערוך קניות לאמו, כמדי יום חמישי. ב"כ הנאשם הסתמך בעניין זה על תעודת השחרור מבית החולים {...}, שנחתמה באותו יום בשעה 10:17 ומתייחסת לבנה של בת זוגו שהובא לבית החולים במהלך הלילה לאחר שחש ברע. ב"כ הנאשם ניסה ללמוד מתעודה זו על לוח הזמנים של הנאשם באותו יום, על כך שחזר לעיר מגוריו רק בסביבות 12:00, ועל יתר מעשיו באותו יום, עד שהלך לישון לאחר לילה ללא שינה, ולכן התעורר רק בשעה מאוחרת בסמוך לשעת ביצוע הקניות, בשעה שאינה יכולה לעלות בקנה אחד עם הזמן שבו נטען שהנאשם ביצע את המיוחס לו לפי גרסת המתלוננת.

ב"כ הנאשם ביקש לתמוך את טיעונו בעניין זה בעדותה של בת זוגו, שסיפרה אף היא על "הבילוי" הלילי שלה ושל הנאשם, ביחד עם בנה שהינו בעל צרכים מיוחדים בבית החולים, וכן בעדותה של אחותה של שהעידה כי הנאשם החזיר לה את הרכב שבו נסע עם בת זוגו ובנה במהלך הלילה, בצהרי אותו יום. עם זאת, לא מצאתי שיש בכל האמור כדי לבסס מעין "אליבי" לנאשם, או כדי להוביל למסקנה כי לא הייתה אפשרות שהוא ייצא מהבית בשעות אחר הצהריים, שכן אף לשיטתו הוא הגיע לעיר מגוריו בסביבות השעה 12:00, ואין די בעדויות

של בת זוגו ואחותה, כדי להוביל למסקנה שהנאשם לא היה יכול לבצע את המיוחס לו, שש שעות מאוחר יותר, בסביבות שעה 18:00, כפי שטען ב"כ הנאשם.

נותרנו אפוא בעניין זה עם ניתוח האיכונים כפי שפורט לעיל, אשר מצביע על קושי ליישבם עם גרסת המתלוננת, בכל הנוגע למקום ולזמן שבו נאנסה ע"י הנאשם.

הבית

מרכיב נוסף בגרסתה של המתלוננת הוא המקום שבו לטענתה בוצעה העבירה, מקום שהמתלוננת לא הצליחה לזהות גם כאשר יצאה לסיור מקיף בעיר מגוריה, בליווי שוטר שציין במזכר שערך ת/10 כי הוא מכיר היטב את העיר מעת היותו סייר, וכי הוא נכנס לכל השכונות שבהן יש בתי קרקע ישנים שמתאימים לתיאור שמסרה המתלוננת, אבל המתלוננת לא הצביעה על אף דירה או בית כמקום שבו בוצע האונס. אמנם ככלל "לא ראיתי אינה ראייה" (ראו ע"פ 5331/98 אדינייב נ' מדינת ישראל (26.8.1999) בעמ' 5), אך העובדה שהמתלוננת לא הצליחה לזהות את המקום מעוררת תהיה מסוימת, במיוחד כאשר היא ביצעה את הסיור שנמשך כשעה כפי שציין השוטר סעדון בעדותו, לא רק עם שוטר שמכיר היטב את [...] אלא גם ביחד עם בן זוגה שנלווה אף הוא לסיור והוא מתגורר למעלה מעשר שנים באותה עיר, וניתן להניח שגם הוא מכיר היטב את העיר ושכונותיה, ולמרות זאת המתלוננת לא יכלה לספק פרטים כלשהם אודות אותו מקום עלום.

הרכב

למעלה מן הצורך, אציין כי חיזוק מסוים לגרסתו של הנאשם אפשר למצוא גם בנסיבות הקשורות לרכב, שבו לפי גרסת המתלוננת נהג הנאשם כשנתן טרמפ למתלוננת. אין חולק כי לנאשם אין רכב, והנאשם הזכיר זאת כבר באמרה הראשונה שמסר במשטרה ת/5, כאשר ציין כי יש לו רישיון נהיגה, אך הוא אינו מחזיק רכב ברשותו ולכן הוא מתנייד בעיקר בהליכה. אין גם חולק כי לאחיו של הנאשם היה רכב מסוג מאזדה בצבע אפור, וכי לעיתים, כשהיה לו צורך, אחיו היה נותן לו את המאזדה. הנאשם ציין בעדותו בפנינו, כי הוא משתמש ברכב של אחיו, רק כאשר הוא מביא את הבת שלו מאימה בסופי שבוע שהיא אצלו, וכאשר הוא הולך לרכוש קנאביס רפואי. הנאשם הדגיש בעדותו כי "אין משהו אחר שאני עושה עם האוטו הזה אף פעם" (עמ' 257, ש' 8), והוסיף כי כשהוא יוצא לבלות, הוא אינו לוקח רכב מאחיו: "אני לא לוקח אף פעם רכב מאחד האחים שלי כשאני יוצא לבלות, כי אני שותה. הם יודעים כולם" (שם, ש' 19).

הגרסה שמסר הנאשם בעניין זה נתמכת גם בעדותו של אחיו – עד תביעה 6, שמטבע הדברים יש להתייחס גם אליה בזהירות רבה בשל קרבת המשפחה בינו ובין הנאשם. בעדותו בפנינו ציין האח כי אינו זוכר אם נתן באותו יום את הרכב שלו לנאשם, אבל אישר כי בדרך כלל הנאשם אינו לוקח ממנו את הרכב בימי חמישי, מפני שידוע במשפחה שהנאשם נוהג לבלות בסופי שבוע, והבילוי שלו כולל שתיית אלכוהול, ולכן הוא אינו מסכים לתת לו את הרכב לבילוי בימי חמישי בערב שבו הוא עלול להשתכר (עמ' 166, ש' 2 – 19).

אכן, עדותו של האח כשלעצמה כי בדרך כלל הוא נמנע מלתת את הרכב לנאשם בימי חמישי בערב, אין די בה כדי לעורר ספק ממשי בגרסתה של המתלוננת, אולם כאשר עדות זו מצטרפת לממצאים שעולים מתוך הניתוח של האיכונים הסלולריים של הנאשם ושל המתלוננת ביום האירוע, והקושי שעולה מהם באשר לסבירות הגרסה שמסרה המתלוננת, נראה לי שעדותו של האח מוסיפה עוד תהייה מסוימת באשר לסבירות גרסתה של המתלוננת.

2. שיקולי מהימנות

בחינה של הדברים שמסרה המתלוננת בעדותה מגלה כי בכמה עניינים מהותיים, הדברים שאמרה אינם מתיישבים עם ראיות אחרות, או עם דברים קודמים שמסרה, כאשר הדוגמא הבולטת ביותר לכך היא האיכונים הסלולריים של הנאשם ושל המתלוננת, אשר כאמור לעיל קשה ליישבם עם גרסתה של המתלוננת בכל הנוגע למקום ולזמן שבו העידה כי נאנסה ע"י הנאשם. להלן אביא עוד שתי דוגמאות לקשיים בגרסתה של המתלוננת: הדוגמא האחת עניינה הסיור שערכה המתלוננת עם המשטרה בניסיון לזהות ולהצביע על המקום שבו בוצע האונס. המתלוננת ציינה בעדותה כי החוקר סעדון לקח אותה לסיור ברכב משטרה בניסיון לזהות את המקום שבו לדבריה בוצע האונס, וכי הסיור נמשך עשר דקות בלבד (עמ' 117, ש' 27), ואילו החוקר ס' מסר בעדותו בפנינו כי ביצע עם המתלוננת סיור יסודי בכל הרחובות שיש בהם בתים פרטיים, וכי הסיור נמשך כשעה. לא מדובר בהבדל של מה בכך בהערכת הזמן, והדבר אומר דרשני. ניתן להניח שלחוקר ס' אין כל אינטרס מדוע לא לדווח אמת על הסיור שביצע, בעוד למתלוננת יכול להיות אינטרס להסביר מדוע לא עלה בידה לזהות את המקום שבו לטענתה בוצע האונס, ולכן היא צמצמה מאוד את משך הזמן של הסיור כדי ליצור את הרושם שמדובר בסיור שטחי שהקשה על זיהוי המקום.

הדוגמא הנוספת עניינה במקום ביצוע האונס, כאשר במזכר ת/3 מתועדת שיחה עם המתלוננת שבו היא מציינת כי לא יכול להיות שהאונס בוצע בביתו של הנאשם, מפני שלפני שהגיעו למקום שבו בוצע האונס, הם נסעו לפחות 10 דקות מהשכונה שבה גר הנאשם. לעומת זאת, בעדותה בפנינו, כאשר המתלוננת מעומתת עם הנתונים הסלולריים מהם עולה כי הנאשם לא יצא מאזור מגוריו בזמן שהיא טוענת כי ביצע את האונס, היא מעלה את האפשרות שהאונס בוצע בבית אמו של הנאשם, ובלשונה: "אולי הוא הביא אותי לבית של אמא שלו כי יש שם שתי כניסות, אז אני לא יודעת להגיד את זה. יש לאמא שלו שתי כניסות, אולי הוא הביא אותי מאחורה. מהמקום שאני לא מכירה" (עמ' 108, ש' 28). זאת, אף שמדובר באפשרות שקודם לכן טענה כי אינה אפשרית.

סיכום ביניים

ניתן אפוא לסכם את כל האמור לעיל, ולציין כי הקשיים הראייתיים ביחס לכל אחד מהמרכיבים העובדתיים של הגרסה שמסרה המתלוננת, ובוודאי הצירוף של הקשיים הראייתיים ביחס לכל המרכיבים יחדיו: האיכונים הסלולריים אשר מלמדים כי בזמן שנטען כי הנאשם ביצע את האונס במתלוננת, כל אחד מהם היה במקום אחר, ולכן יש קושי בגרסה של המתלוננת בדבר קיומו של מפגש ביניהם באותו זמן; העובדה שלמרות סיוור ממושך של המשטרה ביחד עם המתלוננת באזור שבו היא טענה כי בוצע האונס, וגם בזמן שחלף מאז ועד למועד עדותה בפנינו, לא עלה בידי המתלוננת לזהות את הבית שבו בוצעה העבירה, ובמידה מסוימת גם הראיות על כך שבאותו יום חמישי שנטען כי בו הנאשם ביצע את העבירה, הנאשם כלל לא ביקש וממילא גם לא קיבל את רכב המאזדה של אחיו, יש בכל אלה כדי לעורר תהיות ולפגוע במשקל שניתן לתת לגרסה שמסרה המתלוננת.

3. המצב הנפשי של המתלוננת

ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה בין היתר כי ניתן למצוא חיזוק לגרסתה של המתלוננת בתיאור שמסר בן הזוג שלה לגבי המצב הנפשי שלה לאחר ביצוע האונס. ואכן נקבע בפקודת הראיות כי ניתן להרשיע בעבירות מין על פי עדות יחידה של נפגע העבירה בלא חיזוק ראייתי כלשהו, בכפוף לחובת הנמקה, כפי שנקבע בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות שהוזכר לעיל.

אחת ההנמקות הנפוצות בעבירות מסוג זה הוא מצבו הנפשי של קרבן העבירה, וההלכה היא כי "מצבו הנפשי של קורבן בסמוך לאחר ביצוע העבירה שבוצעה בו או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע הקשור למעשה וכך להעלות מחדש בתודעתו את האירוע הטראומטי יכולים לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדותו" (ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2013. 1.14)). עוד נאמר בעניין זה כי "על מצבו הנפשי של הקורבן לאחר מעשה מעיד, בדרך-כלל, אדם שהיה עד לגילוי חיצוני בהתנהגותו של הקורבן, לדוגמה: התפרצות בכי, סערת רגשות, פחד, היסטריה ותגובות אחרות שיש בהן כדי ללמד על המתחולל בנפשו פנימה." (ע"פ 3416/98 איפרגן נ' מדינת ישראל, נד(4) 769).

הלכה זו הובאה בניסוח קצת שונה בעניין בנטו:

"הלכה פסוקה היא, כי מצבו הנפשי של קורבן לעבירת מין, בסמוך לאירוע הנטען או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע זה, יכול לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדותו... הטעם לכך הינו, כי מצבו הנפשי של קורבן העבירה אינו נתון לשליטתו, ולפיכך הוא נחשב כראיה ממקור עצמאי וחיצוני לעד, שעדותו טעונה סיוע... ואולם, כפי שהובהר בפסיקה, לא כל מצב נפשי או רגשי די בו כדי לענות על דרישת הסיוע, ונדרש כי מצב זה יהא ניכר ולא שולי..." (עניין בנטו פס' 55 לחוות דעתו של השופט שוהם ובהפניות (שם)).

כאמור לעיל, נכתב עוד בעניין בנטו הנ"ל כי המשקל של הסיוע הנדרש, ישתנה ממקרה למקרה, בהתאם למהימנותה ואמינותה של העדות העיקרית הטעונה סיוע וביחס הפוך למשקל העדות הטעונה סיוע, כך שככל שמשקלה של העדות הטעונה סיוע גבוה יותר, כך משקלו של הסיוע הנדרש יהא נמוך יותר..." (פס' 5 לחוות דעתו של השופט עמית).

על רקע האמור, אבחן את הנסיבות שלפנינו. כפי שפורט בהרחבה לעיל, חלקים שונים בגרסה שמסרה המתלוננת מעוררים תהיות, ויש גם קושי ליישבם עם ראיות אחרות. לכן, המשקל העצמי של העדות של המתלוננת שהיא הראיה העיקרית בתיק, אינו גבוה, ובהתאם לעיקרון של מקבילית הכוחות, נדרש חיזוק ראייתי כבד משקל כדי שניתן יהיה להסתמך על עדותה של המתלוננת, בהינתן כל הקשיים הראייתיים שכרוכים בגרסתה.

הראיות על מצבה הנפשי של המתלוננת נסמכות בעיקר על העדויות של המתלוננת עצמה ושל בן זוגה, וכן על כך שלאחרונה היא מקבלת קצבה מביטוח לאומי בשל מצבה הנפשי, אולם העדויות הללו אינן נקיות מספקות. במה דברים אמורים? בעדותה בפנינו בחקירה הראשית המתלוננת נשאלה על מצבה הנפשי לאחר האירוע, ותיארה סימפטומים של מצוקה נפשית כמו [...] לדבריה, בשלב מסוים בן זוגה הבחין בשינויים בהתנהגותה, ובמהלך חודש דצמבר, בחלוף כחודשיים מהאירוע, היא סיפרה לבן זוגה על מה שקרה, מפני שכבר לא הצליחה להסתיר את זה [...] היא ציינה עוד כי בתחילה התביישה לספר לרופא על מה שקרה, ורק לאחר שהדבר נודע לבן זוגה היא סיפרה גם לרופא. כמו כן היא ציינה כי לפני אירוע האונס היא לא סבלה מכלום, ורק אחרי האירוע, בחודש דצמבר 2022, היא אובחנה כסובלת מדיכאון ומהפרעות חרדה.

אולם מעדותו של ד"ר ה' בפנינו מצטיירת תמונה שונה במקצת בכמה פרטים מהגרסה שמסרה המתלוננת. הרופא אישר כי בחודש דצמבר 2022 היו כמה פעמים שהיא הגיעה אליו והתלוננה על מצב נפשי ירוד, אך הכחיש כי במועד כלשהו בדצמבר היא סיפרה לו שעברה אונס, וציין כי נודע לו לראשונה שהיא עברה אונס רק ביום 18 ינואר 2023, וגם את זה הוא לא שמע מפיה אלא כך היה רשום במכתב השחרור מההפניה השנייה למיון שנתן למתלוננת בחודש ינואר 23 (עמ' 137, ש' 8). במאמר מוסגר אציין כי בעניין זה ד"ר ה' לא דק פורתא בדבריו, מפני שבין המסמכים הרפואיים הרבים שהוגשו בעניין מצבה הרפואי של המתלוננת במחצית הראשונה של חודש ינואר 23, כחלק מת/21, יש מסמך מיום 17.1.23 בשעה 21:29, אשר בו נכתבו במקום של סיבת הביקור הדברים הבאים: "לדבריה אחרי אונס באוקטובר, אתמול היה עימות במשטרה עם האונס, ולא מרגישה טוב יש מחשבות", בתחתית המסמך נכתבה הפניה לחדר מיון, משמע כי המתלוננת סיפרה לרופא על האונס בתאריך 17.1.23 לפני שהגיעה לחדר מיון, ובעקבות זאת נכתבה הפניה למיון, שבה מזכר עניין האונס, ואכן המתלוננת הגיעה לחדר המיון שעות אחדות לאחר מכן.

כמו כן ציין הרופא כי המתלוננת לא הראתה לו וגם לא סיפרה לו שהיא [...] ובסיכום הביקור בחדר מיון מיום 18.1.23 ת/1 אף נכתב במפורש כי המתלוננת "שוללת מחשבות או כוונות אובדניות או פוגעניות" (ההדגשה שלי - א.מ.). [...] ניכר בסיכום הביקור כי יש בו דגש על קשיים תפקודיים של המתלוננת, ואף נכתב במפורש כי היא "מתקשה לתפקד בכל תחומי חייה". לא למותר לציין כי כמה ימים לאחר מכן, ביום 2.3.23, המתלוננת פנתה לביטוח לאומי בתביעה לקצבת נכות ושירותים מיוחדים, ואכן חודש לאחר מכן, ביום 3.4.23 אושרה לה קצבת נכות רפואית בשיעור 50% וכך דרגת אי כושר להשתכר בשיעור 100%, כעולה מת/ב1.

גם בן זוגה של המתלוננת העיד בפנינו על מצבה הנפשי של המתלוננת, וציין כבר בתחילת עדותו כי לאחר שהמתלוננת עזבה אותו כשהיא בוכייה, הוא בא אליה הביתה וראה אותה [...] כששב לביתו התחיל להבין שמשוה לא בסדר עם המתלוננת, והסביר מדוע [...] כשנשאל מתי נודע לו על אירוע האונס, השיב כי המתלוננת סיפרה לו על כך "באזור ינואר", כאשר בעקבות חרדות ורעידות שהיא חשה, הם פנו למיון, וכעבור זמן מה פנו שוב למיון, אולם בחקירה הנגדית, כשעומת עם דבריה של המתלוננת כי סיפרה לו על האונס במהלך חודש דצמבר 2022, הוא השיב כי אינו זוכר אם סיפרה לו על כך בסוף דצמבר או בתחילת ינואר [...]

עדותו של [...] מעוררת כמה תהיות: ראשית [...] שנית, אם אכן סמוך לאחר מועד האירוע, הוא הבחין בשינוי קיצוני במצבה הנפשי של המתלוננת, מדוע הם המתונו עם הפניה למיון עד לאמצע חודש ינואר. ההסבר שנתן [...] כי המתלוננת התביישה לספר על כך לרופא שלה, וגם לפסיכיאטר שאליו הופנתה בהפניה הראשונה שלה לחדר מיון תמוהה, בהינתן הסודיות הרפואית שרופא המשפחה, וביתר שאת הפסיכיאטר מחויבים לה, והמתלוננת הייתה מודעת לכך; שלישית, קיים הבדל משמעותי בין גרסתה של המתלוננת ובין גרסתו של בן זוגה, באשר לנסיבות שקדמו להגשת התלונה במשטרה, כאשר לפי גרסת המתלוננת, סמוך לפני הגשת התלונה, בשעה 03:00 - 03:30 לפנות בוקר, היא הייתה ערה והרגישה שהיא "עומדת להשתגע" כלשונה, ולכן ביקשה מבן זוגה שייקח אותה לתחנת המשטרה (עמ' 19, ש' 23 - 31), ואילו לפי גרסתו של בן זוגה, בלילה שבו הלכה להגיש תלונה במשטרה, ב-16.1.23, היא צעקה מתוך שינה שהנאשם אנס אותה, והחליטה ללכת מיד ולהתלונן במשטרה.

זאת ועוד, [...] לא רק נוגע בדבר ובעל אינטרס מובהק לסייע למתלוננת שהוא בן זוגה, אלא יש לו גם עבר פלילי עשיר בעבירות מרמה, כפי שהוא עצמו העיד בפנינו בפה מלא כי היה עבריין מרמה מתוחכם וכי עד היום הוא מתנהג עם קודים של עבריין, ובלשונו: "כל מי שהיה עבריין, והפסיק להיות עבריין, יש לו את זה בדם ויש לו את זה בקודים" (עמ' 169, ש' 15). כמו כן, היו בעדותו של [...] סתירות פנימיות בפרטים מהותיים, כמו למשל בשאלה מתי סיפרה לו המתלוננת כי עברה אונס, כאשר בעדותו בפנינו הוא סיפר כי שמע זאת מהמתלוננת במועד כלשהו בחודש ינואר, ואף פירט כי הנושא עלה בשיחה בינו ובין המתלוננת שהתקיימה בביתה ימים אחדים לפני מועד התלונה במשטרה, ואילו בעדות שמסר במשטרה ביום 16.1.23, הוא סיפר כי חודש לפני כן, היינו במהלך חודש דצמבר, היא סיפרה לו על האונס שעברה, ובמקום אחר הוא ציין כי אינו זוכר מתי סיפרה לו המתלוננת על האונס.

תהיה נוספת בעניינו של בן הזוג נובע מהתנהלותו בחקירה. לדברי המתלוננת אחד המניעים לספר לבן זוגה על האונס שעברה, היה שמועות שהגיעו לאוזניו לפיהן הנאשם מתרברב כי הוא מקיים יחסי מין עם המתלוננת. המתלוננת לא הרחיבה בפרטים אודות כך אולם [...] נשאל על כך בהודעה שמסר במשטרה נ/16 (שהוגשה במצורף לבקשה שהגיש ב"כ הנאשם ביום 7.3.24), כשנשאל מיהו אותו מישהו שסיפר לו שהנאשם מתרברב על הקשר בינו ובין המתלוננת, והשיב "זה לא לפרסום" (ש/5 - 10). [...] נשאל על כך גם בעדותו בפנינו, אולם למרות בקשות חוזרות ונשנות של ב"כ הנאשם, [...] לא השיב לשאלות בעניין זה ולא נתן טעם מספק לאי רצונו להשיב ממי שמע על אותן שמועות, ופעם השיב בשלילה כי לא שמע דבר כזה, פעם לא רצה לענות, ופעם השיב שאיננו זוכר, ותשובותיו בעניין זה מעוררות אף הן קושי (פרוטוקול מיום 10.7.23 עמ' 164 - 167).

מכל הטעמים הללו, אני סבור כי האמון שניתן לתת בעדותו של בן זוגה, בכל הנוגע לקיומם של סימפטומים להחמרה במצב הנפשי של המתלוננת, וגם בפרטים נוספים שקשורים לאירוע האונס, כמו למשל השמועות שלטענתו הגיעו לאוזניו על הקשר המיני שקיים בין הנאשם ובין המתלוננת, מוגבל מאוד.

בנסיבות שלפנינו, מאחר שהגרסה שמסרה המתלוננת מעלה קשיים ובעייתיות, בשל הקשיים הראייתיים ביחס לפרטים מהותיים בגרסתה, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הרי שבהתאם לעיקרון של מקבילית הכוחות, משקלו של החיזוק הראייתי צריך להיות גבוה, והראיות בדבר ההחמרה במצבה הנפשי, אינן יכולות להוות את החיזוק הראייתי הרב הנדרש.

לכן, מכל הטעמים שפורטו לעיל, ובנסיבותיה הייחודיות של המתלוננת, אינני סבור כי יש די ראיות כדי לקבוע כי עצם קיומה של מצוקה נפשית אצל המתלוננת, לאחר המועד שבו טענה כי נאנסה, תומך בהכרח בגרסתה כי נאנסה ע"י הנאשם וכי המצוקה הנפשית נגרמה כתוצאה מכך.

4. בחינת גרסתו של הנאשם

בחינת גרסתו של הנאשם היא כמעט תמונת ראי של השיקולים שפורטו לעיל בבחינת גרסתה של המתלוננת, והדברים יפורטו בקצרה בהמשך, אולם בפתח הדיון בעניינו של הנאשם יש לציין כי הוא היה עקבי מאוד בגרסתו, וכבר באמרה הראשונה ת/5 שנגבתה ממנו ביום 16.1.23, שעות אחדות לאחר שהוגשה נגדו תלונה במשטרה, הנאשם הכחיש נמרצות את טענותיה של המתלוננת, ואמר בין היתר את הדברים הבאים: "אני בחיים שלי לא פגשתי את הבחורה הזאת, אני לא יודע על מה את מדברת איתי, את מתארת על דברים שאני לא עושה איתה ולא אף פעם. יש לי בת זוג" (עמ' 6), והוסיף כי הוא המום מהטענות נגדו.

לאחר האמרה הראשונה בוצע עימות בינו ובין המתלוננת, וצפיתי שוב ושוב בדיסק ת/4 שמתעד את העימות הקצר יחסית, שנמשך בסך הכול 12:24 דקות ברוטו, כאשר המתלוננת מספרת את גרסתה מזמן מונה 01:20 ועד זמן מונה 08:40, אולם היא נקטעת מעת לעת ע"י דברים שמטיח בה הנאשם, שמתקשה לעצור את תגובותיו ואת סערת נפשו למשמע טענותיה של המתלוננת. בגלל רעשי רקע שונים, וקול נמוך של הצדדים בחלק מהזמן, יש קושי בתמלול של כמה משפטים בדיסק, וחלק מהדברים שאינם מתומללים בתמלול ת/4, מתומללים בדו"ח ביצוע העימות ת/4 שהוקלד בזמן אמת ע"י החוקרת חן שערכה את העימות (וחלק מרעשי הרקע נובעים מקולות ההקשה על המקלדת...).

משך הזמן נטו של דברי המתלוננת, בניכוי זמן ההערות של הנאשם, הוא קצר יחסית - דקות אחדות, ודל מאוד בפרטים, ומה שבולט בעימות היא קור הרוח של המתלוננת, שישבה באותה תנוחה בצד ימין של המסך, לעומת סערת הרגשות של הנאשם שישב בצד שמאל של המסך והתקשה לשלוט בעצמו. הוא פנה כמה פעמים למתלוננת בבקשה שתסתכל עליו, כדי לוודא שהיא באמת מתכוונת אליו, תוך שהוא מלווה את דבריו בתנועות ידיים, ושב וטען פעם אחר פעם כי אינו מכיר את המתלוננת ומעולם לא היה בקשר איתה. עם זאת, יש לציין כי בעדותה בפנינו נשאלה המתלוננת כיצד לא הגיבה, כאשר הנאשם הטיח בה טענות קשות במהלך העימות שנערך ביניהם, והשיבה כי הייתה לאחר לילה ללא שינה, לאחר שלקחה 7 כדורי ריטלין (עמ' 123, ש' 8), ואולי עובדה זו יכולה להסביר את פשר התנהגותה במהלך העימות.

הנאשם שב על אותה גרסה שדוחה מכל וכל את טענותיה של המתלוננת, גם בשתי האמרות הנוספות שנגבו ממנו, כאשר באמרה השנייה ת/6 הוא מוסר גרסה מפורטת למעשיו באותו יום, וזאת לאחר שהתברר לו שמועד ביצוע העבירה לדברי המתלוננת הוא ביום חמישי שבו הוא נוהג לסייע לאמו בקניות לשבת בשעות הערב, וכי בתאריך הספציפי שהיא מסרה, הוא היה בשעות הלילה שלפני עם בת זוגו, ועם בנה הנכה שחש ברע, בחדר המיון בבית חולים שיבא בתל השומר, וחזר לביתו בסביבות שעה 13:00, שבה הוא ובת זוגו הלכו לישון כדי להשלים את שעות השינה שהחסירו בזמן שסעדו את הבן בבית החולים.

הנאשם שב על אותה גרסה גם בעדותו בפנינו, אך האמת היא שהכחשות של נאשמים את העבירות המיוחסות להם, הם חזיון נפוץ, ומיותר לומר שעצם קיומה של גרסה מכחישה מצד הנאשם, אין בה כשלעצמה כדי להביא להעדפת גרסתו על פני גרסתה המפלילה של המתלוננת. מה שפחות נפוץ הוא סערת רגשות של נאשם

במהלך עדותו, וניכר היה בנאשם כי היה נרגש מאוד גם במהלך עדותו בפנינו, והדבר בא לידי ביטוי בשלושה מקומות שונים שבהם צוין בפרוטוקול כי הנאשם בוכה: בעמ' 247, ש' 26, בעמ' 253, ש' 13, וכן בעמ' 263, ש' 9.

גרסתו של הנאשם נתמכת בחיזוקים ראייתיים ממקורות שונים, שחלקם אף יכולים לעלות כדי סיוע. החיזוק העיקרי והמשמעותי ביותר לגרסתו של הנאשם, נמצא בניתוח המפורט של האיכונים הסלולריים של הנאשם ושל המתלוננת, אשר פורט בהרחבה בדיון בעניין בחינת גרסתה של המתלוננת, וכן בחוות הדעת של המהנדס קולין נ/5 אשר קובע בין היתר כי פלט נתוני התקשורת של הנאשם "מתיישב עם גרסת הנאשם שטען כי בשעות 17:00 עד 19:00 לא יצא מ[...]". חוות הדעת מתייחסת גם לפלט נתוני התקשורת של המתלוננת, ומסקנתו של המומחה בעניין זה היא "כי גרסת המתלוננת אינה מתיישבת עם נתוני התקשורת". חיזוק נוסף ניתן למצוא בעובדה שלמרות סיור ממושך של המשטרה ביחד עם המתלוננת באזור שבו היא טענה כי בוצע האונס, לא עלה בידי המתלוננת לזהות את הבית שבו בוצעה העבירה; ולמעלה מן הצורך יצוין כי ניתן אולי למצוא חיזוק מסוים נוסף לגרסתו של הנאשם בראיות שמלמדות לכאורה על כך שבאותו יום חמישי שנטען כי הנאשם ביצע את העבירה, הנאשם כלל לא ביקש וממילא גם לא קיבל את רכב המאזדה של אחיו.

הנאשם טען עוד כי תלונתה של המתלוננת נגדו היא עלילה שנרקמה ביוזמתו של [...], ביחד עם המתלוננת, כדי לנקום בו על כך שקיים קשר רומנטי עם בת זוגו, בעת שהייתה עדיין נשואה לו, חברו הטוב של בן זוגה. תימוכין מסוימים לטענה זו ניתן למצוא בעדויותיהם של המתלוננת ושל [...] בפנינו. המתלוננת אישרה בסוף עדותה כי כולם בעיר מגוריהם שונאים את הנאשם בגלל הרומן שהיה לו עם [...] כשעוד הייתה נשואה [...] וגם בנו שונאים את הנאשם ואת בת זוגו ולא סלחו להם עד היום (עמ' 129, ש' 3-22). גם [...] התייחס לנאשם במילים קשות בסוף עדותו, וציין כי הוא "הגועל של העיר" כלשונו [...], (עמ' 202, ש' 12 - 15).

עם זאת, נראה לי שרגשות שנאה וגועל, כפי שביטאו המתלוננת וכן זוגה כלפי הנאשם, אין די בהם כדי להוכיח קיומה של קנוניה לנקום בנאשם, וגם אין צורך בהוכחת טענה זו. נראה לי שכשם שמניע אינו חלק מיסודות העבירה, כך גם לא נדרש הסבר כמו טענה בדבר קיומה של עלילה, מקום שבו ניתוח מדוקדק של הראיות מעלה כי המאשימה לא הרימה את נטל הראיות הנדרש בדיון הפלילי. לכן לא מצאתי מקום לדון ולהכריע בטענת הנאשם כי המתלוננת וכן זוגה רקמו עלילת שווא נגדו.

5. הכרעה

הטעמים שפורטו לעיל, בפרקים שדנים בבחינת הגרסאות של המתלוננת ושל הנאשם, שברובם מדובר כאמור בשני צדדים של אותו טעם, כאשר קושי ראייתי בגרסה של הצד האחד, מחזק מטבע הדברים את הגרסה של הצד השני, וכן להיפך, מובילים למסקנה כי לא עלה בידי המאשימה להרים את נטל הראיה הנדרש בדיון הפלילי, ביחס לעבירות שבהן הואשם הנאשם בכתב האישום. הטעמים העיקריים לכך הם החיזוקים שתומכים בגרסתו של הנאשם שפורטו בפרק הקודם, אשר למעשה מחלישים את גרסתה של המתלוננת, דהיינו: האיכונים הסלולריים אשר מלמדים כי בזמן שנטען כי הנאשם ביצע את האונס במתלוננת, כל אחד מהם היה במקום אחר, ולכן אין היתכנות סבירה לקיומו של מפגש ביניהם באותו זמן; העובדה שלמרות סיור ממושך של המשטרה ביחד עם המתלוננת באזור שבו היא טענה כי בוצע האונס, לא עלה בידי המתלוננת להצביע על הבית שבו בוצעה העבירה; ובמידה מסוימת גם הראיות שמלמדות על כך שבאותו יום חמישי שנטען כי הנאשם ביצע את העבירה, הנאשם כלל לא ביקש וממילא גם לא קיבל את רכב המאזדה של אחיו.

כל החיזוקים הללו מצטרפים לאי דיוקים בפרטים מהותיים שעולים מתוך דבריה של המתלוננת, אשר כמה דוגמאות לכך הובאו לעיל בפרק שדן בשיקולי מהימנות, אשר מכרסמים באמינותה של המתלוננת.

בנסיבות אלה, נוכח הקשיים הראייתיים שקיימים בגרסתה המפלילה של המתלוננת, אשר מתבססת בעיקר על עדותה היחידה, נדרשת חובת הנמקה מוגברת שיכולה לתת מענה לקשיים הראייתיים שקיימים בגרסה המפלילה, וכזאת לא הובאה בפנינו.

יצוין בהקשר זה כי טענתה של ב"כ המאשימה שההיתכנות האפשרית של הגרסה שמסרה המתלוננת, מהווה חיזוק ראייתי לאמיתות הגרסה, מעוררת תמיהה מפני שיש בטענה זו היפוך יוצרות, שכן נטל הראיה שמוטל על המאשימה בהליך הפלילי הוא מעל לכל ספק סביר, והיתכנות אפשרית כשלעצמה אין די בה כדי להרים את הנטל הנדרש. זאת, מפני שהמשמעות האינהרנטית של היתכנות אפשרית היא שקיימת גם אפשרות אחרת, ועצם קיומה הסביר של אפשרות אחרת, יוצר לפחות ספק סביר שדי בו כדי למנוע אפשרות של הרשעה.

המסקנה המתבקשת מכל האמור לעיל היא כי לא עלה בידי המאשימה להרים את נטל הראיה הנדרש על פי דין, כדי להביא להרשעה בפלילים. נוכח האמור, משאין די ראיות במידה הנדרשת כדי להביא להרשעת הנאשם, התוצאה היא שיש לזכות את הנאשם מהעבירה של אינוס ומהעבירה של הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות שיוחסו לו בכתב האישום, וכך אני מציע לחברותיי לקבוע.

אהרון משניות, שופט

סגנית הנשיא השופטת י' רז-לוי - אב"ד

קראתי את חוות דעתו המפורטת והמבוארת היטב של חברי השופט משניות, ואף אני סבורה כי התביעה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ועל כן יש להורות על זיכוי. אוסיף כי עדות המתלוננת באופן כללי עוררה בי אמון. ניכר היה הקושי של המתלוננת להעיד ובמהלך עדותה היא הייתה נסערת לא אחת, וביקשה הפסקות שכן העדות קשה לה.

במהלך עדותה המתלוננת ענתה על שאלות לא פשוטות, בלי חשש ועמדה על עדותה, ובסך הכל הרושם מעדותה היה של עדות כנה. המתלוננת אף הגיבה בכעס רב על שמוטחת בה טענת העלילה או כי התלונה נעוצה במניע כספי, והרושם היה כי מדובר בכעס אותנטי.

ועדיין, לא מצאתי שדי בעדותה כדי לבסס את אשמת הנאשם. שכן בתיק זה לא הובאו בפנינו ראיות שהצליחו לתמוך או לחזק את עדות המתלוננת, וכפי שציין חברי כאשר עסקינן בעדות יחידה, חובה על בית המשפט לנמק את הטעמים שהביאו אותו לבסס הרשעה על סמך אותה עדות בלבד, וטעמים כאלו לא מצינו במקרה זה.

אכן בהתדרדרות במצבה הנפשי של המתלוננת, יש משום חיזוק מסוים לעדותה. שכן המסמכים הרפואיים מלמדים בבירור, כי גם אם למתלוננת היה קושי מסוים בתקופה בה התגרשה [...] הרי היא לא הייתה מוכרת כלל למערכת הפסיכיאטרית לפני כן; כאשר התלוננת על התדרדרות במצב הנפשי של המתלוננת החלו בסוף שנת 2022. והגם שהיא לא ציינה עד הביקור במיון הפסיכיאטרי ביום 18.1.23 כי היא עברה אונס, עדיין כרונולוגית, כל התלוננות על החמרה במצבה הנפשי גם אצל רופא המשפחה ד"ר ה', מאוחרות למקרה מושא דיוננו. מכאן, ובניגוד לטענות שהעלתה ההגנה גם במהלך חקירת המתלוננת, הוכחה החמרה במצבה הנפשי של המתלוננת, אשר הוכרה אף בעניין זה בביטוח הלאומי, ויש בכך משום חיזוק מסוים לעדותה.

ועדיין במכלול הראיות בתיק זה לא די בכך. שכן כפי שפירט חברי, ההגנה הציפה מספר קשיים ביחס לעדות המתלוננת ואף הגישה ראיות מסוימות שאף הן אינן מתיישבות עם עדותה ומעוררות קושי. כך חוות דעת המומחה ביחס לאיכונים (נ/5 וחוות הדעת הנוספת נ/13/א), אשר גם אם לא אקבלה ככתבה וכלשונה, עדיין מעוררת תמיהות וקושי בבחינת העולה מחוות הדעת וניתוח נתוני האיכונים של מכשירי הטלפון הסלולארי הן של המתלוננת והן של הנאשם, אל מול גרסת המתלוננת. שכן המתלוננת מאוכנת באזור אחר בשעות מסוימות, למרות שבשעות אלו לדבריה עדיין הייתה בבית בן זוגה, הגם שיכלה לצאת ולשוב לשם כפי שציין אף המומחה, אך היא עצמה שללה זאת בעדותה.

גם ביחס לזמן שבו המתלוננת מיקמה את האירוע, לקראת שקיעה, האיכון אינו תומך או מחזק את דבריה; וזאת הגם שאף המומחה ציין שישנו חלון זמן מסוים שבו גם היא וגם הנאשם אינם מאוכנים בשום אנטנה והשיחות או הדאטה הוא אינטרנטי. ועדיין, חוות דעת מומחה ההגנה ביחס לאיכונים עוררה תמיהות מסוימות, והתביעה מצידה לא הביאה מומחה לסתירת העולה מחוות דעת ההגנה, ולא הצליחה לטעמי ליישב את אותן תמיהות או סימני שאלה שנתרו.

אף לגבי המקום בו אירע המקרה המתלוננת לא הצליחה להצביע על דירה או אפילו אזור מסוים בו אירע המקרה, והגם שהיא הסבירה שהיא אינה מכירה היטב את [...], הרי היא מתגוררת בעיר כמה חודשים, מבקרת בה כבר כמה שנים מאז שהחלה להיות בזוגיות עם בן זוגה, ולמצער מדובר בעניין נוסף בו לא נמצא חיזוק לעדותה.

בהינתן הקשיים אליהם הפנה חברי עלינו להזהיר את עצמנו זהירות מיוחדת מקום בו מדובר בעדות יחידה:

"בהליך הפלילי חובה על השופט לראות עצמו 'כאילו חרב חדה מונחת לו בין ירכותיו'... זהירות מיוחדת נדרשת באותם מקרים בהם הרף הראייתי להרשעה הינו עדות יחידה שבצידה הנמקה (ראו, ע"פ 6378/95 ברוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 278, 283 (1996); עניין לזרובסקי, עמ' 263)... אין ספק, כי המקרה שלפנינו הינו מקרה קשה מבחינות שונות. איני סבור, כי הקטינה דוברת שקר. היפוכו של דבר, סבורני כי יש ליתן אמון בדבריה. עם זאת, לצורך הרשעה בפלילים יש להוכיח את יסודות העבירה מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). רמת האמון שנכון אני ליתן בדברי הקטינה אינה כזו שתצדיק הרשעה מעבר לספק סביר. יש להבין, כי כאשר שופט או שופטת מעריכים את מהימנותה של עדות המושמעת בפניהם, אין הדברים בהכרח בגדר שחור או לבן. במילים אחרות, האפשרויות העומדות בפניהם אינן שתיים קיצוניות: אמון מלא בדברים או קביעה שהדברים הם דברי שקר... במנעד שבין שתי האפשרויות האמורות נמצאות אפשרויות נוספות. כך, ניתן לקבוע כי מידת האמון הניתנת לדברי העדה או העד הינה כזו שמספיקה לשם קביעה, כי התביעה הוכחה במאזן ההסתברויות, אך אינה מספקת לשם הוכחה מעבר לספק סביר..." (ע"פ 3250/10 3620/10 מדינת ישראל נ' פלוני (10.01.2012), עמ' 555 פסקה 30).

אוסף כי עדות הנאשם כשלעצמה לא עוררה בי אמון באופן מיוחד, והעובדה שהנאשם זעק לחפותו, הרים קולו על המתלוננת בעימות והטיח בה ביטויים לא ראויים, לא הותירה בי רושם מיוחד, וניתן לומר נהפוך הוא. הנאשם אף אמר במהלך העימות כי הוא מעולם לא ראה את המתלוננת ואז ציין כי ראה אותה בשכונה, בחקירותיו אמר שהוא כלל לא מכיר רכב מזדה אפור, שלאחר מכן התברר כי יש רכב כזה לאחיו והוא גם נותן לו אותו לעיתים, ומכל האמור אינני סבורה כי יש משקל ראייתי לעקביות בהכחשתו, או כי גרסתו הייתה עקבית או סדורה במיוחד. ועדיין, לא נמצאו בעדותו שקרים מהותיים, כאלו שיכולים להוות סיוע לראיות התביעה, ועל כן אין בכך כדי לחזק את ה"יש" שאמור להיות מבוסס ולהימצא בראיות התביעה.

נוכח כל המקובץ, בבחינת מכלול הראיות שהוצגו בפנינו, והגם שסבורה אני כי ניתן לתת אמון בדברי המתלוננת, הרי עלו סתירות ותמיהות מסוימות בנוגע לעדותה ולתיאור שנתנה לגבי השתלשלות הדברים; זאת יחד עם העובדה שאין כל ראיה חיצונית או בעלת תוקף עצמאי שתומכת בעדותה; כאשר לאלו מתווסף נושא האיכונים של המכשירים הסלולריים שלה ושל הנאשם שאף הם לא ניתן לומר שתומכים בעדותה. מכאן, המסקנה המתחייבת היא כי התביעה לא עמדה בנטל המוטל עליה ונותר ספק סביר באשמת הנאשם, ועל כן יש להורות על זיכוי.

יעל רז-לוי, שופטת

סגנית נשיא, אב"ד

הפער בין גרסאות הצדדים תהומי כאשר המתלוננת העידה על אירוע אונס שהתרחש ביום מסוים בשעות הערב בשנת 2022 ותיארה כי הנאשם פגש בה באקראי ברחוב, הציע לה טרמפ, הזמין אותה לשתות דבר מה בבית כלשהו, שם אנס אותה ואז החזירה לביתה. מנגד, הנאשם הכחיש את עצם התרחשות האירוע וטען כי לא היו דברים מעולם.

בחינת חומר הראיות מצביעה על קשיים מהותיים בגרסת המתלוננת, ואלה נבחנו ביסודיות על ידי כב' הש' משניות שלא הותיר אבן על אבן. הקשיים נוגעים למועד בו נקבה כי האירוע התרחש – מועד בו לא הייתה היתכנות להתרחשות האירוע בהתאם לחוות דעת מומחה לאיכונים סלולריים מטעם ההגנה, למקום בו בוצע האונס לטענתה, ולרכב בו לדבריה אסף אותה הנאשם. קשיים נוספים נגעו לאי דיוקים בפרטים מהותיים בדברי המתלוננת, כפי שפירט חברי באריכות.

לסיכום, אף אני סבורה שהמאשימה לא עמדה בנטל הנדרש על פי דין להוכיח את המיוחס לנאשם בכתב האישום, ולפיכך יש לזכותו מן העבירות בהן הואשם.

רחל תורן, שופטת

לפיכך הוחלט כאמור בחוות דעתנו של השופט משניות לזכות את הנאשם מהעבירות של אינוס ושל הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' תמוז תשפ"ד, 09 יולי 2024, במעמד הצדדים.

רחל תורן, שופטת

אהרון משניות, שופט

יעל רז לוי, שופטת

סגנית הנשיא, אב"ד

בעלי דין המבקשים הסרת המסמך מהמאגר באמצעות פניית הסרה בעמוד [יצירת הקשר](#) באתר. על הבקשה לכלול את שם הצדדים להליך, מספרו וקישור למסמך. כמו כן, יציין בעל הדין בבקשתו את סיבת ההסרה. יובהר כי פסקי הדין וההחלטות באתר פסק דין מפורסמים כדין ובאישור הנהלת בתי המשפט. בעלי דין אמנם רשאים לבקש את הסרת המסמך, אולם במצב בו אין צו האוסר את הפרסום, ההחלטה להסירו נתונה לשיקול דעת המערכת

Disclaimer

הודעה

באתר זה הושקעו מאמצים רבים להעביר בדרך המהירה הנאה והטובה ביותר חומר ומידע חיוני. עם זאת, על המשתמשים והגולשים לעיין במקור עצמו ולא להסתפק בחומר המופיע באתר המהווה מראה דרך וכיוון ואינו מתיימר להחליף את המקור כמו גם שאינו בא במקום יעוץ מקצועי.

האתר מייעץ לכל משתמש לקבל לפני כל פעולה או החלטה יעוץ משפטי מבעל מקצוע. האתר אינו אחראי לדיוק ולנכונות החומר המופיע באתר. החומר המקורי נחשף בתהליך ההמרה לעיוותים מסויימים ועד להעלתו לאתר עלולים ליפול אי דיוקים ולכן אין האתר אחראי לשום פעולה שתעשה לאחר השימוש בו. האתר אינו אחראי לשום פרסום או לאמיתות פרטים של כל אדם, תאגיד או גוף המופיע באתר.